

[Alfred Jensen.]

skal klare dette med sparebeviserne. Vi ser ikke rettere, end at dette afsnit bør gå ud af udskrivningsloven, og så bør lønningerne have den forhøjelse, der derved skabes mulighed for.

Søren Olesen: Den højtærede finansminister mente, at jeg ikke rigtig havde forstået forholdet med sparebeviserne, og finansministeren mente ikke, at det ville volde særlige vanskeligheder til sin tid, når de skulle indfries, og at der ikke var nogen særlig forskel mellem dem og en almindelig privat opsparing, som man jo til enhver tid kunne bruge til et forøget forbrug. Jo, der er den store forskel, at når man nu fra statens side gør det indgreb, at man begrænser forbruget og opsamler disse beviser og frigiver dem på et bestemt tidspunkt, skaber man netop på dette tidspunkt en særlig, skal vi sige opdæmmed opsparing, som så frigøres til et øget forbrug. Hvis ikke man var bange for, at dette kunne berede vanskeligheder, hvorfor skulle udbetalingen da spredes over 10 år? Det må dog være i erkendelse af, at hvis man frigav beløbet på én gang, ville det volde betydelige vanskeligheder.

Hvis det drejede sig om småbeløb, er det klart, at det ikke kunne mærkes, men når vi tager i betragtning, hvad den bundne opsparing og præmieobligationerne kan blive til efterhånden sammen med sparebeviserne — så vidt jeg kan se, skulle det nærne sig halvanden milliard, som fra 1958 og fremefter skal frigøres — gad jeg nok se den finansminister, der med sindsro kan imødesee dette. Det kommer ganske an på, hvorledes forholdene til den tid er, og det ved man altså ikke i øjeblikket noget om.

Finansministeren (Kampmann): Jeg vil takke det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen, fordi han tog ordet endnu en gang. Jeg forstår, at det ærede medlems stillingtagen til børnefradrag kontra børnetilskud

afhæng af en mere principiel drøftelse, og den er såmænd ikke så vanskelig at foretage; det kan vi gøre i udvalget.

Det ærede medlem mente, at tilskuddene var mere „sociale“ end fradragene; jeg ved ikke, hvor det ærede medlem har den opfattelse fra. Tilskuddene kan godt ydes til tops, hvis det skal være, men der er den forskel — det skal indrømmes — at hvis et bestemt beløb skal anvendes enten til tilskud eller fradrag, giver en fordeling efter tilskudsmetoden større beløb til de mindre indkomster end fradragsmetoden. Det er grunden til, at vi går ind for tilskud, og jeg ser ikke nogen årsag til at føre lange, principielle diskussioner i den anledning.

Jeg forstod også, at det ærede medlem var villig til at diskutere skattepligtens indtræden — det takker jeg særligt for. Det ærede medlem havde øjensynligt den opfattelse, at de 8 mill. kr. var en meget stor skattelettelse, og bad os foretage nogle beregninger her. Det er vi villige til. Når tallene bliver af den nævnte størrelsesorden, skyldes det, at det ikke er let pludselig ved 4 100 kr. at ændre skalaen; det ærede medlem ved, at skal man ændre på ét punkt, må der foregå en aftrapning opad, og vi kan så se på, om den skal foregå ved 5 500 kr. i stedet for ved 6 000 kr., men det vigtigste ved den måde, vi skal foretage ændringen på, er, at aftrapningen bliver så jævn som muligt.

Endelig havde det ærede medlem fæstet sig stærkt ved, at jeg skulle have sagt „midt i overenskomstperioden“. Jeg er nok klar over, at det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen er villig til at gribe ind i pristallet på et hvilket som helst tidspunkt inden for overenskomstperioden, at det ærede medlem og hans parti altså ikke lægger samme vægt som mit parti på, at de to parter, arbejdere og arbejdsgivere, har indgået en overenskomst; det kan vi jo godt fortsætte med at diskutere, men jeg tror ikke, vi bliver enige herom.

Det ærede medlem hr. Poul Møller foretog et kup her fra talerstolen. Nu har han